

عظیمه سادات خاکباز^۱

پژوهش‌های روایی برای برنامه درسی و نیز سایر شاخه‌های تعلیم و تربیت فرصتی فراهم می‌آورد که به گفته‌ی شواب (۱۹۸۳) "استادان برنامه درسی کاری انجام دهند".

Michel F. Connelly (1900-till now)

مقدمه

مایکل اف کانلی استاد بازنشسته «مؤسسه مطالعات تربیتی انتاریو»^۲ در «دانشگاه تورنتو»^۳ است. او اکنون با «انجمن تحقیقات علوم اجتماعی و علوم انسانی کانادا»^۴ همکاری مستقیم دارد. کانلی برای مدت طولانی سردبیر مجله «پژوهش برنامه درسی»^۵ و رئیس سابق برنامه درسی در مؤسسه مطالعات تربیتی انتاریو بود. او تحت راهنمایی جوزف شواب^۶ در «دانشگاه شیکاگو»^۷ دکتری خود را گذرانده است و در مورد موضوعاتی چون «آموزش علوم»، «برنامه درسی آموزش معلمان»، «چندفرهنگ‌گرایی»^۸ و «پژوهش روایی»^۹ قلم فرسایی کرده است (شرح حال کانلی، ۲۰۱۵).

دوران زندگی و تحصیل

کانلی در سال ۱۹۳۶ میلادی در روستایی در غرب کانادا متولد شد و آنجا رشد یافت. پدر و مادر او دامدار بودند و در میان «دامنه‌های آلبرتا»^{۱۰} که در احاطه «کوه‌های راکی»^{۱۱} قرار داشت، زندگی می‌کردند. نهری از این کوه سرچشمه می‌گرفت و به داخل چمنزار می‌ریخت که به نهر کانلی معروف بود. علت این نام‌گذاری این بود که پدر بزرگ مایکل پس از مهاجرت از ایرلند به کانادا این زمین را خریده بود و نامش را مزرعه کانلی گذاشته بود تا در آن به دامداری بپردازد. خانه‌ی پدری کانلی در جایی از مزرعه قرار داشت که او از یکسو می‌توانست کوه‌های سر به فلک کشیده و از سوی دیگر چمنزار را نظاره کند (کانلی، آ و ب ۲۰۰۹). او بعدها در تبیین نظریه عملی شواب از این تجربه زیسته خود بهره گرفته است.

او کارشناسی و کارشناسی ارشد خود را در رشته‌های کشاورزی و ژنتیک در دانشگاه آلبرتا به اتمام رساند اما تحصیل نظری در مورد آنچه او در عمل زندگی خود پیش از دانشگاه در مورد کشاورزی و دامداری تجربه کرده بود، مورد رضایتش نبود. او دکتری خود را تحت راهنمایی جوزف شواب در مورد محیط زیست گیاهان که در حقیقت تحلیلی بر ادبیات موجود در این حوزه از سال ۱۸۹۲ تا ۱۹۴۰ بود، به پایان رساند. کانلی در فصل آخر رساله به کاربرد تحلیل در برنامه درسی محیط زیست پرداخته است. او این رساله را زمانی با شواب

azimehkhakbaz@gmail.com

۱. عضو هیأت علمی دانشگاه بوعلی سینا، همدان

2. Ontario Institute for Studies in Education (OISE)

3. University of Toronto (UT)

4. Social Sciences and Humanities Research Council of Canada

5. Curriculum Inquiry

6. Joseph Schwab

7. University of Chicago

8. Multiculturalism

9. Narrative Inquiry

10. Alberta Foothills

11. Rocky Mountains

کار می‌کرد که شواب بر برنامه درسی علوم زیستی بسیار مؤثر بود (تأثیر شواب بر برنامه درسی علوم زیستی خود از اثرات تحولات بعد از پرتاب سفینه اسپوتنیک و تلاش برای ایجاد تحول در برنامه‌های درسی از طریق جنبش‌های اصلاحی رشته‌ای بود). در همین زمان بود که شواب در حال صورت‌بندی نظریه عملی خود نیز بود. در نهایت، کانلی با مدرک فلسفه تعلیم و تربیت از دانشگاه شیکاگو فارغ‌التحصیل شد (کانلی، آ ۲۰۰۹).

کانلی به‌عنوان کارمند دستیار در دانشگاه شیکاگو مشغول به کار شد و در پایان همان سال موقعیت تدریس در دپارتمان زیست‌شناسی «دانشگاه ایلینوی»^۱ را یافت که به توصیه و تشویق شواب آن را پذیرفت. تدریس موجب شد در زمانه‌ای که متخصصین برنامه درسی درگیر نظریه‌های پست مدرن شده بودند، کانلی با عمل برنامه درسی درگیر باشد. بعد از آن، کانلی به عضویت هیأت علمی در موسسه انتاریو دانشگاه تورنتو درآمد و تا پایان بازنشستگی در آنجا مشغول بوده است (کانلی، آ ۲۰۰۹).

کانلی در طول مدت کار حرفه‌ای به‌عنوان عضو هیأت علمی مؤسسه انتاریو به طور اساسی پژوهش‌های خود را از آموزش علوم به حوزه عام تعلیم و تربیت تغییر داده است و در آن حوزه در چند محور اساسی فعالیت کرده است که عبارت‌اند از:

- پژوهش‌های میدانی: این سری از پژوهش‌های کانلی بر مشاهده واقعیت کلاس درس و ارتباط حقیقی با عمل تدریس تأکید دارد که در کارهای مشترکی که او با دانشجویانش فریما الباز^۲ (۱۹۸۰) و باربارا دینس^۳ (۱۹۸۲) در مورد «دانش عملی شخصی معلمان»^۴ و یا کار او با یار دیرینش کلاندینین^۵ در خصوص «پژوهش روایی»^۶ (۱۹۸۳) و نیز ایده‌ی «معلم به‌عنوان برنامه‌ساز درسی»^۷ (۱۹۸۸) به چشم می‌خورد.
- چند فرهنگ‌گرایی: کار با دانشجویان بین‌المللی موجب ایجاد محور دیگر پژوهشی در دنیای حرفه‌ای کانلی شد و آن «چند فرهنگ‌گرایی» بود. کارولا کونل^۸ (۱۹۸۷) در پایان‌نامه کارشناسی ارشد خود به بحث زبان‌شناسی در روایت‌های مختلف پرداخت. پس از آن، دانشجویانی از چین به نام‌های چین لی^۹ (۱۹۹۸) و مینگ فانگ^{۱۰} (۱۹۹۸) در این خصوص مطالعه کردند. شیجینگ چو^{۱۱} (۲۰۰۶) نیز در رساله خود در مورد برنامه درسی خانواده‌های تازه وارد چینی کار کرد که این پایان‌نامه موجب آغاز یک پروژه کلان با همکاری مدارس شانگ‌های و تورنتو شد.
- تاریخ: کانلی معتقد است تحولات تاریخی در حوزه مطالعات برنامه درسی یک‌باره حاصل نشده است و بدون دانستن در مورد آن‌ها نمی‌توان در مورد برنامه درسی اظهار عقیده کرد. او تحولات را ناشی از تحولات در نظریه‌ها که در یک چشم به هم زدن حاصل شده باشد، ندانسته بلکه آن را به علت مسائل عملی می‌داند که دانستن درباره آن‌ها ضروری است. کانلی (۲۰۰۸) در مورد این مطلب در کتاب خود با عنوان «برنامه درسی و آموزش»^{۱۱} به آن پرداخته است. همچنین او از پژوهش روایی جهت تحلیل تجربه زیسته که خود مبین تحولات تاریخی عملی است در آثارش بهره گرفته است که نمونه آن را می‌توان در مقاله «پلهایی از آن زمان تا اکنون و از آن‌ها تا ما»^{۱۲} (آ ۲۰۰۹) مشاهده کرد.
- روش‌شناسی: کانلی معتقد است روش نباید بر موضوع غلبه داشته باشد. او روش را مستقل از پدیده در نظر نمی‌گیرد. او از معروف شدن پژوهش روایی نگران است و آن را صرفاً ابزاری که برای مطالعه دانش کنشگران به کار گرفت می‌داند. کانلی در حوزه روش‌شناسی به نگرستن به مسائل از زاویه نگاه مشارکت‌کنندگان و نه سیطره نگاه کنترلی تأکید می‌کند. کانلی و کلاندینین

1. University of Illinois

2. Freema Elbaz

3. Barbara Dienes

4. Personal Practical Knowledge

5. Clandinin

6. Teacher as Curriculum Planner

7. Carola Conle

8. Xin Li

9. Ming Fang

10. Shijing Xu

11. Handbook of Curriculum and Instruction

12. Bridges from Then to Now and from Them to Us

(۱۹۹۱) در خصوص «پژوهش روایی»، علاوه بر آثار مشترک دیگر، به انتشار یک فصل از کتاب «روش‌شناسی مطالعات برنامه درسی»^۱ با همین نام پرداخته‌اند.

یکی دیگر از بخش‌های جدایی‌ناپذیر زندگی علمی کانلی مجله‌ی «پژوهش برنامه‌ی درسی» است. او علاوه بر آن که سردبیر آن مجله بود، یکی از بنیان‌گذاران آن نیز می‌باشد. مجله‌ای که محققان حوزه‌ی برنامه‌ی درسی در سراسر جهان، آن را با نامه‌های معروف عدم پذیرش‌اش می‌شناسند (آل حسینی، ۱۳۸۹).

کانلی در سال ۱۹۹۹ به سبب ارائه دستاوردهای اثرگذار به حوزه آموزش و برنامه درسی، جایزه «حاصل عمر»^۲ را در بخش ب (برنامه درسی) از «انجمن پژوهش‌های تربیتی آمریکا»^۳ دریافت نمود. او در سخنرانی خود هنگام دریافت جایزه به این امر تأکید می‌کند که در سراسر زندگی حرفه‌ای خود در کوهپایه برنامه درسی حضور داشته، به این معنا که موضع میانه را اتخاذ کرده است و از این بابت خوشحال است که از یک‌سو به نظریه و از سوی دیگر به عمل برنامه درسی توجه داشته است. همچنین کانلی (۱۹۹۹) در سخنان خود، دانشجویانش را بهترین همکارانش می‌داند و می‌گوید:

چیزی که بیش از همه چیز در زندگی حرفه‌ایم برایم جالب بود، ارتباط من با دانشجویانم بود. کلاس‌های درس من بخشی از پژوهش‌های من هستند و دانشجویان در آن همیشه معمایی برای من بودند.

اندیشه‌ها و آثار

اندیشه‌های کانلی را می‌توان از طریق آثارش در چند دسته گنجانید اما فصل مشترک همه آن‌ها اتخاذ رویکرد عملی استادش شواب در حوزه برنامه درسی است. او در مقاله ارزشمند خود با عنوان عملی بودن با شواب: «پژوهش و تدریس در کوهپایه برنامه درسی»^۴ (ب ۲۰۰۹) جایگاه برنامه درسی را با استعاره کوهپایه جایی میان سرزمین‌های پست و مرتفع می‌داند. او برنامه درسی را نیز جایی میان پژوهش دانشگاهی و تدریس مدرسه‌ای معرفی می‌کند. جایی که از یک‌سو به کوه‌های مرتفع نظریه و از یک‌سو به دشت‌های وسیع عمل ختم می‌شود. کانلی معتقد است کوهپایه جایی است که اگر سرت را بچرخانی یکی از این دو منظره را خواهی دید و می‌توانی با ایستادن در جایی بین این دو منظره هر دو چشم‌انداز را نگاه کنی. کانلی به این ترتیب موضع شواب را در برنامه درسی روشن می‌کند.

کانلی در کلیه اندیشه‌ها و آثار خود به شدت مروج دیدگاه شواب می‌شود. البته او معتقد است برخی افراد از شواب فقط به شکل نظری، نظریه‌اش را تقدیر می‌کنند، حال آن‌که نظریه عملی شواب، آغازگر فعالیت‌های عملی در حوزه برنامه درسی است. کانلی (مهرمحمدی و آل حسینی، ۱۳۹۰) در مورد کار شواب معتقد است:

کار شواب به‌جای آن‌که پایانی و نهائی^۵ باشد زایشی^۶ است؛ به این معنا که بذره‌های ایده‌های او در زمینه‌های متفاوت به‌صورت چیزهای مختلف رشد می‌کنند.

زایشی که کانلی از بذر ایده شواب ایجاد کرده، به‌کارگیری نظریه عملی او در عمل است؛ به‌طوری‌که کریگ و راس^۷ (۲۰۰۸) میان شواب و کانلی خطی ترسیم کرده و از آن با عنوان «خط شواب-کانلی» یاد می‌کنند.

یکی از مهم‌ترین اندیشه‌های کانلی در حوزه مطالعات برنامه درسی، موضوع تربیت معلم است. کار او با شاگردانش الباز و دینس در مورد «دانش عملی شخصی معلمان» یکی از دستاوردهای گران‌بهای کانلی به دنیای تعلیم و تربیت محسوب می‌شود. کلاندینین (۱۹۸۵) ص (۳۶۱) «دانش عملی شخصی معلمان» را این‌گونه تعریف می‌کند:

1. Forms of Curriculum Inquiry
2. Lifetime Achievement
3. American Educational Research Association (AERA)
4. Being Practical With Schwab: Research and Teaching in The Foothills of Curriculum
5. Summative
6. Generative
7. Craig and Ross

معلمان از یک نوع دانش خاص استفاده می‌کنند و آن را توسعه می‌دهند. این دانش نه منحصرأ نظری است به مفهوم نظریه‌های یادگیری تدریس و برنامه درسی و نه منحصرأ عملی است به مفهوم شناخت دانش آموزان. اگر هرکدام از این دو جز اصلی دانش معلمان محسوب شود می‌توان به آسانی دید افراد دیگر دانش بهتری در آن زمینه غالب نسبت به معلمان دارند: دانشگاهیان با دانش نظری بهتر از معلمان و والدین با دانش عملی بهتر از معلمان. دانش خاص معلمان شامل هر دو نوع دانش است که با پیش زمینه شخصی و ویژگی‌های معلمان درآمیخته شده است و توسط او در موقعیت‌های ویژه به کار گرفته می‌شود.

کانلی (۱۹۸۲) اظهار می‌کند مفهوم «دانش عملی» را از کارهای شواب، دیویی^۱ و مک کئون^۲ اقتباس کرده است اما حوزه موردعلاقه او در «دانش عملی شخصی» بودن آن است. استعاره‌ها، تصاویر، قوانین و اصولی که هر فرد در دانش عملی خود، مفهوم‌پردازی می‌کند، موجب می‌شود دانشی شخصی و در عین حال عملی ایجاد کند. بعدها کلاندینین (۱۹۸۵ و ۱۹۸۶) تحت راهنمایی کانلی به بررسی ایده-ی «تصویر»^۳ و «ریتم»^۴ در تدریس به‌عنوان نوعی دانش عملی شخصی معلمان پرداخت.

مفهوم او از «تصویر»، کسب و دگرگون کردن انواع چیزها، از جمله برخی چیزهایی است که به لحاظ روان‌شناختی «تصاویر موجود در ذهن» هستند و از طریق عرف کسب شده‌اند و برخی دیگر دانش‌بنیان هستند (مهرمحمدی و آل حسینی، ۱۳۹۰). کانلی و کلاندینین (۱۹۸۶) «ریتم» را تعادلی بین نظم و ترتیب از یک سو و تازگی و بداعت از سوی دیگر معرفی کرده‌اند.

کانلی برای مطالعه «دانش عملی شخصی معلمان» به ابزاری نیاز داشت که بعدها به‌عنوان یکی از اشکال پژوهش برنامه درسی مطرح شد: «پژوهش روایی». در پژوهش روایی داستان‌های مربوط به زندگی معلمان و تجارب آنان گردآوری می‌شود و روایت آن زندگی تشریح می‌شود. در پژوهش روایی از یادداشت‌های میدانی معلمان، دفترچه یادداشت روزانه، مصاحبه، داستان‌گویی، نامه‌نگاری و نوشته‌های خودزیست نگارانه بهره گرفته می‌شود (کانلی و کلاندینین ۱۹۹۱).

کانلی و کلاندینین (۱۹۸۸، ۱۹۹۲، ۱۹۹۵) همچنین ایده‌ی «معلم به‌عنوان برنامه‌ساز درسی» را توسعه دادند. آن‌ها مفهوم معلم را بر اساس امکانات نظریه‌ی عملی شواب، مورد مفهوم‌پردازی مجدد قرار دادند و از طریق پروراندن مفهوم دانش شخصی عملی معلمان، به ایده‌ی «معلم به‌عنوان برنامه‌ساز درسی» دست یافتند. کانلی و کلاندینین با جدیت، در خصوص ماهیت همبسته‌ی وسائط و اهداف برنامه‌ی درسی به استدلال می‌پردازند و اظهار می‌کنند، «برنامه‌ریزی درسی به‌منظور اجرا توسط معلمان برای مقاصد آموزشی» یک ترتیب نادرست و مثال «بستن گاری در جلوی اسب» (۱۹۹۲) است. این ترتیب نادرست است، چون این معلم است که بر اساس دانش عملی شخصی خود، باید هدایت برنامه‌ی درسی را به دست گیرد، نه برنامه‌ی درسی هدایت معلم را (آل حسینی، ۱۳۸۹).

مسئله موردعلاقه کانلی در این اواخر، «چند فرهنگ‌گرایی» است که بعد از رساله شاگردش شیجینگ چو (۲۰۰۶) به آن علاقه پیدا کرده است. او در این اواخر، تحقیق و توسعه شبکه‌ای از مدارس با رویکرد «برنامه درسی مدرسه محور» موسوم به «مدارس وابسته»^۵ در دو کشور کانادا و چین را در دستور کار دارد. این مدارس، شبکه‌ای از فعالیت‌های مشترک میان مدارس شانگ‌های و تورنتو را در دستور کار دارند (آل حسینی، ۱۳۸۹).

کلام پایانی

آن‌چه کانلی در طول زندگی دانشگاهی خود بر روی آن مطالعه و پژوهش نمود، کاملاً در واقعیت زندگی حرفه‌ایش می‌توان مشاهده کرد و همین‌طور خودش آن را در راستای تجربه‌ی زندگی روزمره خود می‌داند و آن ماندن در «کوهپایه برنامه درسی» است. کانلی با استفاده از تصاویر ذهنی دوران کودکی و کاربرد استعاره‌ی in-between به معنای جایی میانه‌ی کوه و چمنزار، به کاستن از شکاف نظریه و عمل برنامه درسی فکر می‌کند و راه‌حل را در کاوش در «دانش عملی معلمان» می‌یابد و خود نیز هیچ‌گاه در دفتر کارش نمی‌نشیند و در

1. Dewey
2. Mc Keon
3. Image
4. Rhythm
5. Sister-School

مورد این علاقه پژوهشی خود تحقیق کند، بلکه دائماً به تجزیه و تحلیل دانش عملی معلمی خود نیز می‌پردازد. این امر موجب شده نه تنها یکی از طلایه‌داران مکتب عملی، که یکی از درگیران عمل‌گرا با عملی محسوب شود. این امر چیزی است که به نظر استاد کانلی، شواب، به‌عنوان راه‌رهایی حوزه برنامه درسی از مرگی است که ناشی از منحصر شدن انرژی متخصصان برنامه درسی به پژوهش‌های نظری است.

تقدیر و تشکر

لازم می‌دانم از زحمات و تشویق‌های پرفسور کانلی و ارسال مطالبی که در نگارش این نوشته بسیار از آن‌ها بهره برده‌ام، تشکر و قدردانی نمایم.

Notes

آل حسینی، ف. (۱۳۸۹). معرفی اندیشمندان مکتب عملی: مایکل کانلی. *خبرنامه الکترونیکی شماره ۱ گروه علایق ویژه شواب، برنامه درسی و عمل فکورانه*. انجمن مطالعات برنامه درسی ایران.

مهرمحمدی، م. و آل حسینی، ف. (۱۳۹۰). مصاحبه با مایکل کانلی. *خبرنامه الکترونیکی شماره ۲ گروه علایق ویژه شواب، برنامه درسی و عمل فکورانه*. انجمن مطالعات برنامه درسی ایران.

Clandinin, D. J. (1985). Personal practical knowledge: a study of teachers' classroom images. *Curriculum Inquiry*, 15 (4), 361-385.

Clandinin, D. J., & Connelly, F. M. (1986). Rhythms in teaching: The narrative study of teachers' personal practical knowledge of classroom. *Teaching and Teacher Education*, 2(4), 377-387.

Connelly, F. M. (2000). Life in the foothills of curriculum, *Journal of Curriculum Studies*, 32(6), 743-748. [First published as Working in the foothills of curriculum: A mini memoir, *AERA Division B Newsletter and Website* (Lifetime Achievement Award lecture).]

Connelly, F. M. (2009a). Bridges from then to now and from them to us: Narrative threads on the landscape of 'the practical'. In E. C. Short & L. J. Waks (Eds.), *Leaders in curriculum studies: Intellectual self-portraits* (pp. 39-54). Rotterdam, the Netherlands: Sense Publishers.

Connelly, F. M. (2009b). *Being practical with Schwab: Research and teaching in the foothills of curriculum*. In Proceedings of "The Practical: An East-West Curriculum Dialogue" (pp. 103-109). Beijing, China: Capital Normal University.

Connelly, F. M., & Clandinin, D. J. (1982). *Personal practical knowledge at Bay Street School*. Report published under support of Ontario Inst. for Studies in Education, Toronto. Downloadable at: <http://files.eric.ed.gov/fulltext/ED222978.pdf>, 2015-05-15.

Connelly, F. M., & Clandinin, D. J. (1985). Personal practical knowledge and the modes of knowing: Relevance for teaching and learning. In E. W. Eisner (Ed.), *Learning and teaching the ways of knowing* (pp. 174-198). Chicago: The University of Chicago Press.

Connelly, F. M., & Clandinin, D. J. (1991). Narrative inquiry: Storied Experience. In E. C. Short (Ed.), *Forms of curriculum inquiry*. State University of New York Press.

Connelly, F. M., M. F. He., & J. Phillion. (2008). *The sage handbook of curriculum and instruction*, Thousand Oaks, CA: Sage Publications.

Craig, C. J., & Ross, V. (2008). Cultivating the Image of Teachers as Curriculum Makers, In F. M. Connelly (Ed.), M. F. He & J. Phillion, *The sage handbook of curriculum and instruction* (pp. 282-305). Thousand Oaks, CA: Sage Publications.

Curriculum Vitae of Michael Connelly. Downloadable at:

http://www.oise.utoronto.ca/ctl/Faculty_Staff/Faculty_Profiles/1573/Michael_Connelly.html, 2015-05-

15.

Further Readings

Connelly, F. M., & Dienes, B. (1982). The teacher's role in curriculum planning: A case study. In K. Leithwood (Ed.), *Studies in curriculum decision making* (pp. 183-198). Toronto: The Ontario Institute for Studies in Education.

Connelly, F. M., & Elbaz, F. (1980). Conceptual bases for curriculum thought: A teacher's perspective. In A. W. Foshay (Ed.), *Considered action for curriculum improvement* (pp. 95-119). Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.

Connelly, F.M., & Xu, S. J. (2007). On the state of curriculum studies: A personal practical inquiry. *Curriculum and Teaching Dialogue*, 9(1&2), 3-19.

Connelly, F. M., & Xu, S. J. (2008). The landscape of curriculum and instruction: Diversity and continuity (Chap. 26). In F. M. Connelly (Ed.), M. F. He & J. Phillion, *The sage handbook of curriculum and instruction*. (pp. 514-533). Thousand Oaks, CA: Sage Publications.

Clandinin, D. J. (1983). *A conceptualization of image as a component of teacher personal practical knowledge in primary school teachers' reading and language programs*. Unpublished doctoral dissertation, University of Toronto.

Clandinin, D. J., & Connelly, F. M. (2000). *Narrative inquiry: Experience and story in qualitative research*, San Francisco: Jossey-Bass (Translated into simplified Chinese and Korean.)

Connelly, F. M., & Clandinin, D. J. (1988). *Teachers as curriculum planners: Narratives of experience*. New York: Teachers College Press.

Connelly, F. M., & Clandinin, D. J. (1990). Stories of experience and narrative inquiry. *Educational Researcher*, 19(5), 2-14.

Connelly, F. M., & Clandinin, D. J. (1999). *Shaping a professional identity: Stories of educational practice*, New York: Teachers College Press.

Connelly, F. M., Crocker, R. K., & Kass, H. (Eds.). (1985). *Science education in Canada, Vol. I: Policies, practices and perceptions*. Toronto: OISE Press.

Connelly, F. M., Crocker, R. K., & Kass, H. (1989). *Science education in Canada, Vol. II: Achievement and its correlates*. Toronto: OISE Press.

Elbaz, F. (1980). *The teacher's 'practical knowledge' a case study*. Unpublished doctoral dissertation, University of Toronto.

Xu, S. J. (2006). *In search of home on landscapes in transition: Narratives of newcomer families' cross-cultural schooling experience*. Unpublished doctoral dissertation, University of Toronto.

Xu, S. J., & Connelly, F. M. (2008). Narrative inquiry and teacher development. *Peking University Education Review*, 6(1), 51-69.